

Sygn. akt IV RNs 406/17

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2018r.

Sąd Rejonowy w Wieliczce IV Wydział Rodzinny i Nieletnich w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Paweł Styra

Protokolant: sekr. sądowy Rita Kasprzyk

po rozpoznaniu w dniu 10.01.2018r. w Wieliczce

na rozprawie

sprawy z wniosku Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w W.

przy uczestnictwie K. K.

o przymusowe leczenie przeciwalkoholowe

postanawia:

I. oddalić wniosek,

II. kosztami sądowymi obciążyć wnioskodawcę.

Sygnatura akt IV RNs 406/17

UZASADNIENIE

postanowienia z 10 stycznia 2017r.

Gminna Komisja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych w W. wniosła o orzeczenie wobec K. K. obowiązku leczenia w zakładzie lecznictwa odwykowego, wskazując, że (...) została pisemnie zawiadomiona przez (...) o założeniu niebieskiej karty i o konieczności rozważenia podjęcia czynności zmierzających do ustalenia czy zachodzą względem uczestnika podstawy do zastosowania ustawy z 26.10.1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałanie alkoholizmowi.

Uczestnik K. K. wniósł o oddalenie wniosku, zaprzeczając jego twierdzeniom.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pismem z dnia 11 sierpnia 2017r. Gminny Zespół (...) ds. Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie w W. zawiadomił Gminną Komisję R. Problemów Alkoholowych o zakończeniu procedury niebieskiej karty z dniem 27.07 2017r. z uwagi na ustanie przemocy w rodzinie uczestnika i zrealizowanie indywidualnego planu pomocy uczestnikowi.

Uczestnik nie jest żonaty, mieszka z ojcem, matką, siostrą i jej dzieckiem, dobrowolnie zgłosił się na terapie odwykową do przychodni w W..

W opinii psychologiczno-psychiatrycznej potwierdzono konieczność odwykowego leczenia K. K., w trybie stacjonarnym.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów tj. pismo Gminnego Zespołu (...) ds. Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie w W. z dnia 11 sierpnia 2017r., które jest czytelne, podpisane, nikt też nie

kwestionował jego wiarygodności ani treści. Podstawa ustaleń faktycznych były też opinie biegłych K. A. i A. K., która została sporządzona przez specjalistów, odpowiada na postawione biegłym do zaopiniowania pytania i zagadnienie, w końcu też zostały wydane po osobistym badaniu uczestnika i nie były przez niego kwestionowane.

Sąd odmówił wiary zeznaniom K. K., w części, w której kwestionował on swoje uzależnienie od alkoholu, gdyż zeznania te pozostają w sprzeczności z wiarygodnym materiałem dowodowym, w szczególności z opiniami biegłych sądowych, w których jednoznacznie potwierdzono uzależnienie alkoholowe uczestnika. W pozostałej części zeznania uczestnika były dla Sądu wiarygodne i stanowiły podstawę ustaleń faktycznych.

Sąd zważył, co następuje:

Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 35, poz. 230, tekst jednolity: Dz. U. 2007 r. Nr 70, poz. 473) ustanawia w przepisie art. 21 ust. 2 zasadę dobrowolności poddania się leczeniu przez osoby uzależnione od alkoholu, a jednocześnie dopuściła określone w niej wyjątki od powyższej zasady. Wyjątki te zostały podyktowane ważnymi względami społecznymi i dotyczą one osób, które w związku z nadużywaniem alkoholu powodują rozkład życia rodzinnego, demoralizację małoletnich, uchylają się od pracy albo systematycznie zakłócają spokój lub porządek publiczny i które nie poddają się dobrowolnemu leczeniu.

Stosownie do treści przepisu art. 26 ustawy takie osoby, jeżeli są uzależnione od alkoholu, można zobowiązać do poddania się leczeniu w stacjonarnym lub niestacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego, a o obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu orzeka sąd (art. 25 ust. 2, art. 29). Nałożenie przez sąd obowiązku poddania się leczeniu stanowi wyjątek od zasady dobrowolności leczenia przewidzianej w art. 21 ust. 2 zdanie drugie ustawy. Postępowanie ma na celu ustalenie, czy w stosunku do osoby, której dotyczy, istnieją ustawowe przesłanki do poddania jej obowiązkowi leczenia, a w wypadku istnienia takich podstaw, czy leczenie to powinno mieć miejsce w stacjonarnym czy niestacjonarnym zakładzie lecznictwa odwykowego.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie są więc art. 24 i art. 26 ust. 1 ustawy z dnia 26 października 1982r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi, zgodnie, z którymi do poddania się leczeniu odwykowemu w warunkach stacjonarnych lub niestacjonarnych, zobowiązać można te osoby, które w związku z nadużywaniem alkoholu (...) zakłócają spokój porządek publiczny, po zasięgnięciu opinii w przedmiocie uzależnienia od alkoholu i wskazania rodzaju zakładu leczniczego.

Odnosząc powyższe do okoliczności niniejszej sprawy zauważyć należy, że jakkolwiek zrealizowana została medyczna przesłanka, zastosowania obowiązku leczenia odwykowego K. K., co potwierdza opinia, psychologiczno-psychiatryczna, z której wynika, że uczestnik jest uzależniony od alkoholu, to nie została spełniona tzw. społeczna przesłanka, obowiązkowego leczenia odwykowego. Wnioskodawca nie przedstawił, bowiem żadnych dowodów potwierdzających, że K. K. powoduje swoim zachowaniem rozkład życia rodzinnego, demoralizację małoletnich, lub też systematycznie zakłóca spokój lub porządek publiczny. Z pisma Gminnego Zespołu (...) ds. Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie w W. z dnia 11 sierpnia 2017r. wynika jednoznacznie, że nie zachodzą obecnie żadne okoliczności uzasadniające ingerencje w sferę życia rodzinnego uczestnika. Nie można też postawić K. K. zarzutu demoralizacji małoletnich, gdyż nie ma na utrzymaniu dzieci. W konsekwencji powyższego, wniosek Gminnej Komisji R. Problemów Alkoholowych w W. został oddalony.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 520 § 2 kpc, mając na uwadze, że wnioski Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych zostały w całości oddalone.